

PROTOKÓŁ

13. posiedzenia Rady Naukowej Dyscypliny Nauki Fizyczne, które odbyło się w trybie zdalnym w dniu 7 grudnia 2020 r.

1. Otwarcie posiedzenia, propozycje zmiany porządku obrad i jego przyjęcie

Przewodniczący Rady Naukowej Dyscypliny Nauki Fizyczne prof. dr hab. Zygmunt Lalak rozpoczął zdalne posiedzenie RND NF, przywitał zebranych, sprawdził listę obecności prosząc członków RND NF o włączenie kamery w celu potwierdzenia tożsamości. Po upewnieniu się, że kworum spośród wszystkich członków Rady jak i spośród członków samodzielnych zostało osiągnięte **Przewodniczący** krótko przypomniał zasady uczestnictwa w zdalnych obradach oraz głosowania na czacie i za pośrednictwem programu Ankieter. Następnie zapytał o propozycje dot. zmiany porządku obrad, po czym sam zgłosił zmiany w porządku obrad, tj.:

6a - punkt dodatkowy: Sprawa zmiany tematu rozprawy w przewodzie doktorskim mgr Małgorzaty Zinkiewicz.

6b - punkt dodatkowy: Sprawa dopuszczenia mgr. Krzysztofa Chabudy do obrony rozprawy doktorskiej.

Poprawka w punkcie 7, prawidłowe brzmienie punktu: Sprawa wyznaczenia promotora i **promotora pomocniczego** w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora mgr. Piotrowi Podlaskiemu.

Prof. dr hab. Roman Stępniewski zapytał czy instytucja promotora pomocniczego nadal istnieje.

Przewodniczący potwierdził oraz poinformował, że promotorami pomocniczymi w nowo otwieranych postępowaniach mogą być doktorzy, doktorzy habilitowani oraz profesorowie.

Następnie **Przewodniczący** zarządził głosowanie w trybie jawnym za pośrednictwem czatu. Propozycja zmiany porządku obrad została jednogłośnie przyjęta przez członków Rady stosunkiem głosów:

- Tak: 45 (100%)
- Nie: 0 (0%)
- Wstrzymuję się od głosu: 0 (0%).

2. Przyjęcie protokołu z posiedzenia RND NF w dniu 09.11.2020 r.

Przewodniczący poinformował, że projekt protokołu został niedawno rozestany do członków Rady i spytał czy ktoś ma jakieś sugestie odnośnie poprawek. Wobec braku uwag **Przewodniczący** zarządził głosowanie jawne za na czacie. Wyniki głosowania są przedstawione poniżej:

- Tak: 42 (100%)
- Nie: 0 (0%)
- Wstrzymuję się od głosu: 0 (0%)

RND NF jednogłośnie przyjęła protokół z posiedzenia w dniu 09.11.2020 r.

3. Informacje Przewodniczącego Rady

Przewodniczący przypomniał, że aktualna kadencja Rady upływa 31.12.2020 r. Wszystkie sprawy, które pozostały do przegłosowania będą głosowane w trybie obiegowym w programie Ankieter, w tym protokół z aktualnego posiedzenia oraz sprawa Raportu nt. oceny Dyscypliny Nauki Fizyczne na Uniwersytecie Warszawskim. Raport jest przygotowywany przez Komisję pod przewodnictwem prof. dr hab. Dariusza Wasika. Wersja raportu przeznaczona dla władz rektorskich zostanie przed przerwą świąteczną udostępniona do dyskusji na liście dyskusyjnej Rady.

Prawdopodobnie w dniu 07.12.2020 pojawią się listy kandydatów rektorskich do Rad Naukowych Dyscyplin, co zapoczątkuje proces wyborczy, nad którego przebiegiem czuwają komisje wyborcze, komisja uczelniana oraz komisje w jednostkach. W poszczególnych dyscyplinach głosowania zostaną przeprowadzone za pomocą programu Ankieter. Nad głosowaniem czuwać będzie komisja wyborcza w wiodącej jednostce w ramach każdej dyscypliny, czyli w tej, która zrzesza największą liczbę członków dyscypliny, tzn. osób zapisanych do liczby N w danej dyscyplinie. Rada w nowym składzie zbierze się w 01.2021 r.

Następnie **Przewodniczący** podziękował wszystkim członkom Rady za pracę w jej pionierskim składzie. Rada odbyła pełną, choć krótką kadencję, wszystkie zadania zostały wykonane, członkowie Rady mogą być usatysfakcjonowani swoją działalnością.

Prof. dr hab. Jerzy Lewandowski zapytał w jaki sposób może zgłosić swoją kandydaturę do nowego składu Rady i zgłosił postulat, żeby rozpropagować informację na temat sposobu kandydowania.

Przewodniczący odpowiedział, że dopóki nie zostały podpisane i ogłoszone zarządzenia zawierające listy rektorskie proces wyborczy jeszcze się nie rozpoczął, formalnie rozpocznie się w momencie, kiedy listy zostaną opublikowane. Komisja wyborcza FUW wkrótce roześle ogłoszenie o terminach wyborów. Uczelniana komisja wyborcza już dawno rozpoczęła prace, przygotowała listy kandydatów do Rady oraz osób głosujących. Można być kandydatem tylko do jednej Rady Dyscypliny, jest to tzw. rada większościowa. Osoby, które zgłosiły przynależność do więcej niż jednej dyscypliny powinny zadeklarować, do Rady której dyscypliny będą kandydować. Przed ogłoszeniem list wyborczych można jeszcze zmieniać dyscypliny. Pierwszy dzień, w którym można zmienić dyscyplinę to 2 lata od daty, która znajduje się na oświadczeniu danej osoby o przynależności do danej dyscypliny.

Rektor zwoła pierwsze posiedzenie nowej Rady Dyscypliny, na pierwszym posiedzeniu zostanie wybrany Przewodniczący, co rozpocznie działalność Rady w nowym składzie.

4. Sprawa nadania stopnia doktora habilitowanego dr. Romanowi Szostkowi.

Przewodniczący poinformował, że w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego dr. Romanowi Szostkowi spłynęła już opinia Komisji Habilitacyjnej. Następnie wobec nieobecności Przewodniczącego Komisji Habilitacyjnej poprosił jej Sekretarza, prof. dr hab. Jerzego Lewandowskiego, o przedstawienie sprawy.

Prof. dr hab. Jerzy Lewandowski zapytał czy ma udostępnić swój ekran z dokumentacją przygotowaną przez Komisję Habilitacyjną, na co **Przewodniczący** wyraził zgodę.

Następnie **prof. dr hab. Jerzy Lewandowski** odczytał treść Uchwały Komisji Habilitacyjnej:

„Komisja Habilitacyjna w składzie:

Przewodniczący Komisji - prof. dr hab. Jakub Rembieliński, Uniwersytet Łódzki,

Sekretarz Komisji - prof. dr hab. Jerzy Lewandowski, Uniwersytet Warszawski,

Recenzent - prof. dr hab. Jerzy Kowalski-Glikman, Uniwersytet Wrocławski,

Recenzent - prof. dr hab. Marek Rogatko, Uniwersytet Marii Curie - Skłodowskiej,

Recenzent - prof. dr hab. Andrzej Staruszkiewicz, Uniwersytet Jagielloński,

Członek Komisji - dr hab. Andrzej Horzela, prof. IFJ PAN w Krakowie,

Członek Komisji - prof. dr hab. Jacek Jezierski, Uniwersytet Warszawski,

podjęła decyzję, aby nie rekomendować Radzie Naukowej Dyscypliny Nauki Fizyczne Uniwersytetu Warszawskiego nadania dr. inż. Romanowi Szostkowi stopnia doktora habilitowanego w dyscyplinie nauki fizyczne.

Niniejsza uchwała została podjęta podczas posiedzenia Komisji w dniu 23.09.2020 r. na podstawie negatywnych opinii o osiągnięciu naukowym i dorobku Habilitanta wyrażonych przez recenzentów: prof. dr hab. Jerzego Kowalskiego-Glikmana, prof. dr hab. Marka Rogatko oraz prof. dr hab. Andrzeja Staruszkiewicza, po dyskusji i przeprowadzeniu analizy wszystkich wymaganych ustawą aspektów oceny wniosków habilitacyjnych.

Wynik jawnego głosowania Komisji:

- uprawnionych do głosowania: 7 osób
- obecnych na posiedzeniu: 7 osób
- za wnioskiem o nadanie stopnia: 0 osób
- przeciw: 7 osób
- wstrzymujących się: 0 osób.”

Następnie **prof. dr hab. Jerzy Lewandowski** przedstawił uzasadnienie opinii zawartej w uchwale Komisji:

„Komisja Habilitacyjna wyraża opinię, że dr Roman Szostek po otrzymaniu stopnia doktora wykazuje się niewystarczającym dorobkiem naukowym z obszaru fizyki natomiast jego dorobek dydaktyczny i aktywność organizacyjna mogą być uznane za zadawalające. Uzyskane w tym czasie przez habilitanta osiągnięcia naukowe zatytułowane „Mechanika relatywistyczna z uniwersalnym układem odniesienia” przedstawione w cyklu dziesięciu oryginalnych publikacji, nie spełnia standardów naukowych w dziedzinie fizyki oraz nie może być uznane jako znaczący wkład w rozwój dyscypliny nauki fizyczne a zatem nie spełnia ono wymagań przywołanych w uchwale aktów prawnych w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego w dyscyplinie nauki fizyczne.

Odnosząc się do dorobku naukowego Kandydata z obszaru fizyki profesor Jerzy Kowalski - Glikman pisze w swojej recenzji, że:

„(...) W bazie Web of Science odnaleźć można jedynie trzy prace dr. inż. R. Szostka z dziedziny fizyki. Tylko jedna z nich opublikowana została w periodyku o międzynarodowej renomie, „Results in Physics”. Należy zwrócić uwagę, że 7 spośród 10 prac wchodzących w skład osiągnięcia naukowego opublikowane zostały w periodykach nie mieszczących się na liście Web of Science, a więc, w zasadzie spoza głównego nurtu czasopism naukowych. Według bazy Web of Science prace z dziedziny fizyki dr. inż. R. Szostka nie były cytowane ani razu (z wyjątkiem autocytowań). Oba te fakty, publikacja prac w niszowych periodykach i brak cytowań wskazują na całkowite odrzucenie wyników badań dr. inż. R. Szostka przez społeczność fizyków. Nie dyskwalifikuje to automatycznie osiągnięcia naukowego, ale stanowi poważny sygnał ostrzegawczy (...).”

Z kolei profesor Marek Rogatko pisze:

„(...) Wszystkie prace doktora Szostka cytowane były około 4 razy, zaś ich indeks Hirscha wynosi 1. Prace należące do przedłożonego cyklu były autocytowane dwa razy. Są to bardzo skromne liczby jeżeli chodzi o ubieganie się o nadanie stopnia doktora habilitowanego nauk fizycznych. Dla habilitantów specjalizujących się w fizyce teoretycznej powinny być znacznie większe. Prace ukazały się w czasopismach, które nie są wiodącymi dla fizyki teoretycznej a w szczególności dla teorii relatywistycznych. Są to na przykład Journal of Applied Physics (wydawnictwo Rajnagar, Indie), Journal of Modern Physics (impact factor 0.69), Problemy Nauk Stosowanych, Zeszyty Naukowe Uczelni Warszawskiej im. M. Curie-Skłodowskiej, Open Physics (impact factor 0.963), Results in Physics (impact factor 4.019), Przegląd Techniczny czy Moscow University Physics Bulletin (...).”

Omawiając pierwszą z prac cyklu profesor Jerzy Kowalski Glikman pisze:

„(...) Pierwsza z prac wchodzących w skład osiągnięcia naukowego „The Geometric Derivation of the Transformation of Time and Position Coordinates in STE”, opublikowana w IOSR Journal of Applied Physics (nie mylić z Journal of Applied Physics wydawanym przez AIP) jest charakterystyczna dla całego cyklu; omówię ją więc szczegółowo. Zanim przejdę do bardziej dogłębnego omówienia tej pracy, muszę jednak uczynić uwagę ogólniejszą. Dr R. Szostek nie odnosi się w niej w ogóle do szerokiego światowego piśmiennictwa dotyczącego podstaw

szczególnej teorii względności. Jediną cytowaną znaną publikacją jest klasyczna praca Mansouri'ego i Sexla'a „Test Theory of Special Relativity: I. Simultaneity and Clock Synchronization”. Nawet jeśli ten brak odniesienia do literatury przedmiotu może być wybaczonej w pracy naukowej, jest to zupełnie niezrozumiałe w przypadku autoreferatu, którego celem jest przecież przedstawienie osiągnięcia naukowego na tle aktualnego stanu badań. Powstaje nieodparte wrażenie, że dr. R. Szostek aktualnego stanu badań nie zna, albo zna i kompletnie ignoruje (...)

Profesor Marek Rogatko komentuje:

„(...) Teoria Einsteina jest jedną z możliwych prób interpretacji danych doświadczalnych, bardzo dobrze przechodzącą eksperymentalne weryfikacje. Budowanie nowej teorii, która w zamyśle ma zastąpić starą, dobrze ugruntowaną, wymaga nietrywialnych faktów doświadczalnych pozwalających na sfalsyfikowanie starej. Po lekturze przedstawionego cyklu prac tych argumentów mi brakuje. Dziwnym wydaje się, że dr Szostek nie cytuje innych prac dotyczących dipolowej anizotropii promieniowania relikowego poza przeglądową pracą Smootha. Literatura problemu (który ma stanowić potwierdzenie proponowanej teorii) jest bardzo pokaźna. Pomysł prezentowany przez Habilitanta, iż dipolowy moment CMB jest interpretowany jako efekt Dopplera, jest dość stary (był wielokrotnie dyskutowany w literaturze przedmiotu np. przez Paczyńskiego i Jaroszyńskiego, astro-ph 9411111, Kogut et al. ApJ. 419, 1 (1993)) (...)

Profesor Staruszkiewicz, odnosząc się do argumentacji dra Romana Szostka, pisze:

„(...) W punkcie 4.1 swojego Autoreferatu p. Szostek pisze:

„Moim osiągnięciem naukowym uzyskanym po otrzymaniu stopnia doktora nauk technicznych, stanowiącym istotny wkład w rozwój dyscypliny naukowej fizyka, {...} jest jednotematyczny cykl publikacji dotyczący mechaniki relatywistycznej z uniwersalnym układem odniesienia {...}. Jednotematyczny cykl publikacji {...} przedstawia formalne wyprowadzenie nowej teorii fizycznej nazwanej Szczególną Teorią Eteru. Teoria ta jest innym modelem mechaniki relatywistycznej niż ten przedstawiony w ramach Szczególnej Teorii Względności {...}. W cyklu publikacji przedstawione zostaw trzy autorskie metody wyprowadzenia kinematyk relatywistycznych z uniwersalnym układem odniesienia {...}. Wykazane zostało, że takich kinematyk jest nieskończenie wiele {...}. Wykazane zostało, że dla każdej kinematyki relatywistycznej można wprowadzić, w sposób poprawny matematycznie, nieskończoną liczbę dynamik.”

O czym tu jeszcze pisać? Autor ma nieskończenie wiele możliwych kinematyk, do każdej z nich dorabia nieskończenie wiele różnych dynamik. Nie interesuje go przy tym problem, która z tych dynamik jest prawdziwa, np. która pozwoliłaby zaprojektować Large Hadron Collider w Genewie tak, żeby nie doprowadzić do katastrofy. Problem ten komentuje bowiem następująco: (praca 08 z listy prac stanowiących habilitację):

„Rozstrzygnięcie, która ze wszystkich możliwych dynamik Szczególnej Teorii Eteru jest prawidłowym modelem rzeczywistych procesów powinno być jednym z ważniejszych zadań przyszłej fizyki. Do weryfikacji różnych dynamik użyteczny może być kalorymetr.”

Żeby jednak nadać jakiś sens fundamentalnie bezsensownej czynności, jaką jest pisanie recenzji tej pracy, która dawno powinna była być odrzucona we wcześniejszych etapach postępowania, pozwolę sobie na kilka refleksji na temat zjawiska społecznego, którego manifestacją jest p. Roman Szostek (...)

W swojej recenzji prof. Jerzy Kowalski-Glikman podsumowując stwierdza, że:

„(...) Publikacje wchodzące w skład osiągnięcia naukowego mają w moim przekonaniu niską wartość naukową, argumenty w nich przedstawione są w najlepszym wypadku niewystarczające, a częściowo wręcz błędne, zaś konsekwencje zaprezentowanych wyników praktycznie zupełnie nie przeanalizowane. Technicznie, analiza zaprezentowana w pracach jest naiwna, wykorzystująca w zasadzie matematykę na poziomie szkoły średniej. Wydaje się oczywiste, że dr R. Szostek nie zna piśmiennictwa nie tylko w dziedzinie fizyki teoretycznej, ale nawet tej dotyczącej szczególnej teorii względności i symetrii Lorentzowskiej. Na koniec, wyniki zaprezentowane w pracach powtarzają się tak bardzo, że ociera się to o autoplgiat. (...)”

Profesor Marek Rogatko pisze:

„(...) Dorobek naukowy doktora inżyniera Romana Szostka, przedstawiony cykl 10 prac, oceniam jako przedwczesne wystąpienie o stopień doktora habilitowanego. Ze wskaźników bibliometrycznych wynika, prawie całkowity brak zainteresowania pracami (lub też brak informacji o nich) ze strony fizyków relatywistów. Tylko niektóre prace ukazały się w wersji angielskiej w periodykach o cyrkulacji międzynarodowej. (...)”

Konkludując profesor Jerzy Kowalski-Glikman pisze:

„(...) W moim przekonaniu zaprezentowane osiągnięcie naukowe oraz dorobek naukowy dr. inż. Romana Szostka nie spełniają ustawowych i zwyczajowych wymagań stawianych habilitantom w dziedzinie fizyki teoretycznej. W związku z tym nie widzę możliwości przejścia do dalszych etapów postępowania habilitacyjnego. (...)”

Profesor Marek Rogatko kończy swoją recenzję stwierdzeniem:

„(...) Z przykrością muszę stwierdzić, że w moim przekonaniu dorobek naukowy nie spełnia warunków, określonych przez ustawę oraz zwyczajowo stawianych wymagań przed kandydatami do stopnia naukowego doktora habilitowanego nauk fizycznych. Natomiast dorobek dydaktyczny i organizacyjny nie budzi zastrzeżeń. (...)”

Profesor Andrzej Staruszkiewicz konkluduje:

„(...) Moja opinia o tej rozprawie jest całkowicie negatywna. Uważam, że p. Szostek nie powinien być dopuszczony do obrony. (...)”

W toku dyskusji przeprowadzonej w czasie spotkania Komisji, recenzenci potwierdzili konkluzje swoich recenzji. Jak wynika z załączonego protokołu spotkania, pozostali członkowie Komisji w swoich wypowiedziach zgodzili się z argumentacją i konkluzjami recenzentów.”

Następnie na polecenie Przewodniczącego **prof. dr hab. Jerzy Lewandowski** przedstawił Protokół z posiedzenia Komisji Habilitacyjnej do przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego dra inż. Romana Szostka, które odbyło się w dniu 23 września 2020 r.:

„Komisja powołana do przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego dra Romana Szostka w składzie:

Przewodniczący Komisji - prof. dr hab. Jakub Rembieliński, Uniwersytet Łódzki,

Sekretarz Komisji - prof. dr hab. Jerzy Lewandowski, Uniwersytet Warszawski,

Recenzent - prof. dr hab. Jerzy Kowalski-Glikman, Uniwersytet Wrocławski,

Recenzent - prof. dr hab. Marek Rogatko, Uniwersytet Marii Curie - Skłodowskiej,

Recenzent - prof. dr hab. Andrzej Staruszkiewicz, Uniwersytet Jagielloński,

Członek Komisji - dr hab. Andrzej Horzela, prof. IFJ PAN w Krakowie,

Członek Komisji - prof. dr hab. Jacek Jeziernski, Uniwersytet Warszawski,

zebrała się w dn. 23.09.2020 r. o godz. 11.00 na posiedzeniu zdalnym za pomocą urządzeń elektronicznych umożliwiających przekaz obrazu i dźwięku. Wszyscy członkowie Komisji wzięli udział w posiedzeniu. Każdy z członków Komisji oświadczył, że otrzymuje przekaz obrazu i dźwięku od wszystkich pozostałych uczestników posiedzenia oraz że ma pełną swobodę wypowiedzi. Spełnione zostały zatem warunki wymienione w § 14 Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 19 stycznia 2018 r. gwarantujące ważność podjętej uchwały. Wcześniej członkowie Komisji zapoznali się z przesłanymi elektronicznie dokumentami dotyczącymi przewodu, w tym z trzema nadesłanymi recenzjami. Opinie recenzentów zostały dokonane zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. Wszystkie recenzje wskazują na brak podstaw do wystąpienia do Rady Naukowej Uniwersytetu Warszawskiego o nadanie doktorowi Romanowi Szostkowi stopnia naukowego doktora habilitowanego.

Przewodniczący Komisji, prof. dr hab. Jakub Rembieliński, poinformował, że podstawą przewodu habilitacyjnego dra Romana Szostka jest osiągnięcie naukowe „Mechanika relatywistyczna z uniwersalnym układem odniesienia” nazywane również w autoreferacie Kandydata Szczególną Teorią Eteru.

Przewodniczący Komisji poprosił o przedstawienie przez członków Komisji opinii na temat osiągnięcia habilitacyjnego i spełniania przez dra Romana Szostka warunków koniecznych do nadania stopnia doktora habilitowanego.

WYPOWIEDZI W DYSKUSJI

Jako pierwszy zabrał głos prof. dr hab. Staruszkiewicz. Podsumował swoją recenzję. Przytoczył cytaty z prac Habilitanta mówiące, że wyprowadzone zostało nieskończenie wiele kinematyk, do każdej dorobione zostało nieskończenie wiele dynamik, rozstrzygnięcie zaś zaproponowano przy pomocy kalorymetru. Recenzent nie zgodził się z tą opinią. Wyraził przekonanie, że rozbieżności będą zbyt małe, aby mogły być zmierzone kalorymetrem i dostarczyć rozstrzygającego wyniku. Podtrzymał swój sprzeciw w sprawie nadania doktorowi Romanowi Szostkowi stopnia doktora habilitowanego.

Kolejnym mówcą był prof. dr hab. Rogatko. Zgodził się z opinią przedmówcy, a sam skupił się najpierw na formalnej ocenie dorobku naukowego Habilitanta. Podsumował, że prace są niezwykle słabo cytowane (prawie w ogóle), a opublikowane zostały jedynie w drugorzędnych czasopismach. Zauważył też, że prace częściowo się pokrywają, a częściowo różnią się jedynie językiem. Wyraził zdziwienie, że Habilitant nie cytuje innych prac dotyczących dipolowej anizotropii promieniowania relikтового poza bardzo ogólną pracą Smootha, podczas gdy literatura jest pokaźna, a pomysł prezentowany przez Habilitanta o interpretacji momentu dipolowego jako efektu Dopplera był wcześniej dobrze znany i dokładnie przedyskutowany w literaturze. Dorobek dydaktyczny i organizacyjny Habilitanta nie wzbudził zastrzeżeń Recenzenta i został uznany za wystarczający. Dorobek naukowy jednak w ocenie Recenzenta nie spełnia warunków określonych przez ustawę oraz zwyczajowo stawianych wymagań przed kandydatami do stopnia doktora habilitowanego.

Jako trzeci zabrał głos prof. dr hab. Kowalski - Glikman. Zwrócił uwagę na brak cytowań prac Habilitanta, który ocenił jako sygnał ostrzegawczy, że prace zostały odrzucone przez środowisko. Zarzucił, że Habilitant nie odnosi się do szerokiego piśmiennictwa dotyczącego podstaw Szczególnej Teorii Względności poza jedną pracą autorstwa Mansouri'ego i Sexla, co sprawia wrażenie, że Habilitant nie bierze pod uwagę aktualnego stanu badań. Zauważył też, że w swoich pracach Habilitant często się powtarza. Poważnym błędem logicznym jest według Recenzenta jednoczesne przyjęcie przez Habilitanta dwóch sprzecznych ze sobą postulatów: pierwszy mówi o istnieniu układu odniesienia, w którym prędkość światła jest jednakowa w każdym kierunku, a drugi wyklucza możliwość zdefiniowania jednokierunkowej prędkości światła. Wytknięty i skrytykowany został też brak w pracach Habilitanta dyskusji o konsekwencjach obserwacyjnych stworzonej teorii. Słabości te nie pozwalają Recenzentowi na poważne potraktowanie publikacji Habilitanta jako dzieła naukowego. Podsumowując wypowiedź, Recenzent wyliczył swoje zastrzeżenia: argumenty na których opierają się prace Habilitanta są częściowo błędne, częściowo nieuzasadnione, a częściowo naiwne, konsekwencje sformułowanej teorii zaś nie przeanalizowane, w rezultacie słabości te składają się na niską wartość naukową dorobku Habilitanta. W rezultacie recenzent nie widzi możliwości przejścia do dalszych etapów postępowania habilitacyjnego.

Prof. dr hab. Jezierski podzielił się swoim doświadczeniem, z którego wynika, że pomysłów na obalenie Szczególnej Teorii Względności jest znacznie więcej niż na obalenie Ogólnej Teorii

Względności lub Kwantowej Teorii Pola, bo ta druga i trzecia jest trudniejsza i wykorzystuje bardziej zaawansowany aparat.

Prof. dr hab. Lewandowski poprosił recenzentów o wskazanie i omówienie tych elementów prac Habilitanta, które błędne nie są j posiadają wartość naukową.

W odpowiedzi, prof. dr hab. Kowalski-Glikman słusznym nazwał sam punkt wyjścia, czyli konstatację o nie istnieniu operacyjnej definicji jednokierunkowej prędkości światła. Podkreślił jednak, że na tym koniec, bo dalej Habilitant zaczyna popełniać błędy logiczne, jego teoria jest obarczona fundamentalnymi błędami, nie jest konfrontowana z innymi efektami fizycznymi, których zgodność z STW jest uznana za bardzo wysoką.

Kolejnym mówcą był dr hab. Horzela. W jego ocenie przedstawione w postępowaniu habilitacyjnym osiągnięcie naukowe zatytułowane „Mechanika relatywistyczna z uniwersalnym układem odniesienia” nie spełnia, tak ustawowych, jak i zwyczajowych, wymogów koniecznych do uzyskania stopnia naukowego doktora habilitowanego. Cykl 10-ciu prac, a także prace Habilitanta odnoszące się do tematu habilitacji a do tego cyklu nie dołączone, nie stanowią istotnego wkładu (jak orzeka ustawa) w rozwój problematyki dotyczącej podstaw Szczególnej Teorii Względności (STW). Wysuwanie, de facto bez uzasadnienia, daleko idących hipotez na podstawie niezbyt jasnych prób alternatywnego wytłumaczenia negatywnego wyniku dwóch eksperymentów, Michelsona-Morleya oraz Kennedy'ego-Thorndike'a, przy pominięciu innych, fundamentalnych dla fizyki, konsekwencji SIW, jest działaniem którego prof. Horzela nie może uznać za poważną pracę naukową. W ocenie „zwyczajowej” jego ogromne wątpliwości wzbudziła daleko posunięta powtarzalność treści prac wchodzących w skład osiągnięcia naukowego oraz, co ważniejsze, brak odniesienia się Habilitanta do wcześniejszych rezultatów otrzymanych przez fizyków rozważających alternatywne wersje STW oparte na innej od einsteinowskiej synchronizacji zegarów i prowadzące do teorii z wyróżnionym układem odniesienia. Dr hab. Horzela zwrócił też uwagę, że w swoich pracach Habilitant przywołuje tylko rozprawę doktorską F. Tangherliniego z końca lat 50-tych XX wieku i późniejszą o kilkanaście lat pierwszą część „trylogii” Mansouriego i Sexla -autorzy tych prac podnoszą sprawę synchronizacji zegarów, ale zmiatają do podania argumentów świadczących o tym, że zmiana sposobu synchronizacji nie wpływa na fizyczne wyniki Szczególnej Teorii Względności, zaś sama procedura synchronizacji jest sprawą przyjętej konwencji. Mówca wyraził przekonanie, że Habilitant rozumie wspomniane prace jako podważające wyniki standardowego sformułowania STW i stąd czerpie inspiracje do własnych rozważań, nie zauważa przy tym (z wyjątkiem zacytowania w jednej ze swoich późniejszych prac dwóch artykułów F. Selleriego) innych rezultatów potwierdzających fizyczną równoważność modeli opartych na różnych sposobach synchronizacji zegarów i dopuszczających istnienie uniwersalnego, czy raczej preferowanego, układu odniesienia.

Ostatni komentarz dr hab. Horzeli dotyczył wymienionych w autoreferacie Habilitanta perspektyw dalszego rozwoju jego teorii, a szczególnie jej ewentualnego znaczenia dla

konstrukcji spójnej teorii łączącej fizykę relatywistyczną z fizyką kwantową. Zarzucił brak odniesienia do szerokiej literatury tego tematu.

Profesor Rembieliński zwrócił uwagę na prawie zupełne pominięcie przez Habilitanta analizy struktury grupowej przedstawionych wzorów transformacyjnych i ich algebraicznej zgodności. Według niego, w pracach Habilitanta nie został też dostatecznie przedyskutowany i wyjaśniony problem synchronizacji zegarów i związana z nim możliwa operacyjna równoważność proponowanych przez niego realizacji transformacji czasoprzestrzennych. Jego zdaniem dorobek naukowy Habilitanta w zakresie fizyki oraz przedstawione osiągnięcie naukowe są wysoce niewystarczające do rekomendacji do nadania mu stopnia doktora habilitowanego z dyscypliny fizyka.

Prof. Lewandowski powrócił do recenzji prof. Staruszkiewicza i wyrażonej w niej opinii o geometrycznym ujęciu STW w ramach teorii Minkowskiego. Zgodził się, że to sformułowanie jest z pewnością samo-zgodne, nie zawiera błędów logicznych i może być obalone jedynie przez nowe dane obserwacyjne.

Przewodniczący Komisji, prof. dr hab. Jakub Rembieliński, stwierdził, że Komisja na podstawie recenzji i przeprowadzonej dyskusji zapoznała się z dorobkiem naukowym oraz dydaktycznym Kandydata oraz jego osiągnięciem naukowym będącym podstawą wystąpienia o nadanie stopnia doktora habilitowanego oraz przeprowadziła odpowiednią dyskusję. Wobec tego, że żaden z członków Komisji nie postawił wniosku o przeprowadzenie z dr. Szostkiem rozmowy, o jakiej mowa w art. 18a ust. 10 Ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki, Przewodniczący Komisji zarządził głosowanie jawne nad przyjęciem uchwały o wystąpieniu do Rady Naukowej Dyscypliny Nauki Fizyczne Uniwersytetu Warszawskiego z wnioskiem o nadanie doktorowi Romanowi Szostkowi stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk ścisłych i przyrodniczych w dyscyplinie nauki fizyczne. Za poparciem wniosku było 0 głosów (0 głosów TAK), za odrzuceniem wniosku było 7 głosów (7 głosów NIE); głosów wstrzymujących się nie było. Uchwała Komisji Habilitacyjnej wraz z uzasadnieniem stanowi załącznik do niniejszego protokołu.

Sekretarz Komisji, prof. dr. hab. Jerzy Lewandowski, poinformował, że zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 25 marca 2020 roku (Dz. Ustaw poz. 528) projekt protokołu wraz z uchwałą zostanie uzgodniony za pomocą środków komunikacji elektronicznej i w taki sam sposób przekazany Radzie Naukowej Dyscypliny Nauki Fizyczne Uniwersytetu Warszawskiego. Następnie przewodniczący Komisji, prof. dr hab. Jakub Rembieliński, zamknął posiedzenie Komisji.

Protokół sporządzili:

Sekretarz Komisji Habilitacyjnej prof. dr hab. Jerzy Lewandowski oraz Przewodniczący Komisji Habilitacyjnej prof. dr hab. Jakub Rembieliński.”

Pod protokołem podpisali się wszyscy członkowie Komisji Habilitacyjnej.

Po zakończeniu odczytywania dokumentacji Komisji Habilitacyjnej **Przewodniczący** otworzył dyskusję nad omawianą sprawą.

Prof. dr hab. Andrzej Wyszomerek powiedział, że niepokoi go recenzja prof. dr hab. Andrzeja Staruszkiewicza, w której są zawarte pewne elementy osobiste, które być może nie powinny się tam znaleźć. Pozostałe recenzje dotyczą ściśle tematu, natomiast recenzja prof. Staruszkiewicza stwarza pole do zgłoszenia odwołania ze względu na uchybienia formalne. Byłoby lepiej, gdyby recenzje dotyczyły wyłącznie merytorycznej oceny osiągnięć.

Prof. dr hab. Jerzy Lewandowski przyznał, że zwrócił uwagę na to samo, konsultował się w tej sprawie z przedstawicielem RDN i uzyskał informacje, że Komisja Habilitacyjna nie ma prawa kwestionować recenzji ani ingerować w jej treść. Pan Profesor pytał również czy Dziekan FWW przyjął recenzję, ponieważ recenzja mogłaby być odrzucona ze względu na niewykonanie dzieła, ale nie otrzymał w tej sprawie odpowiedzi. Pan Profesor poinformował Przewodniczącego Komisji Habilitacyjnej o szczególnym charakterze recenzji.

Przewodniczący powiedział, że też zastanawiał się nad tą recenzją, ale doszedł do wniosku, że należy ją przyjąć, ponieważ recenzja ma konkluzję, uzasadnienie nie do końca wprost, ale odnosi się do przedstawionego dzieła. Jest tam też kilka uwag natury ogólniejszej. Pan Przewodniczący liczy się z tym, że habilitant będzie się odwoływał od uchwały Rady.

Prof. dr hab. Aleksander Filip Żarnecki powiedział, że przeczytał recenzję i zgadza się co do jej bardzo niestandardowej formy, ale nie sądzi aby była ona w jakikolwiek sposób wadliwa. Recenzja uwypukla problem: stosowanie standardowych kryteriów, np. bibliometrycznych w stosunku do tych dzieł byłoby zdaniem tego recenzenta błędem, dlatego, że te prace po prostu można by określić jako wielką pomyłkę. Autor prac zupełnie abstrahuje od współczesnego stanu wiedzy, proponuje m.in., żeby w przyszłości zweryfikować przewidywania dynamik relatywistycznych przy użyciu kalorymetru.

Tego typu badania zostały już setki razy przeprowadzone i wszystko się zgadza z przewidywaniami Szczególnej Teorii Względności Einsteina. To, że LHC działa, jest ogromnym sukcesem tysięcy fizyków, ale też sukcesem STW, która działa na poziomie dokładności 10^{-10} , bo w przeciwnym razie ta maszyna by się rozsypała. Autor jakby zupełnie nie zdaje sobie sprawy z tego, że jednak fizyka poszła do przodu, ta praca jest na poziomie dywagacji z lat 30-tych XX w., kiedy rzeczywiście to wszystko było na etapie myślowych doświadczeń. Ta recenzja jest otrzeźwiająca, pokazuje, że traktowanie poważnie tych prac jest pomyłką i one nie mogą być traktowane poważnie, nie można do nich stosować czystej bibliometrii. Zdarza się, że nawet w uznanych periodykach znajdują się prace całkowicie błędne, bo udało im się prześlizgnąć. To się zdarza, zdarzają się niedopatrzności recenzentów w uznanych czasopismach. W tej sytuacji trzeba powiedzieć wprost, że tego typu prace nie powinny być w ogóle poważnie traktowane. Jeżeli ktoś nie zadał sobie wysiłku, żeby zaznajomić się ze stanem obecnej wiedzy, jak można poważnie traktować jego pracę. Ta recenzja to kubeł zimnej wody, ale też pewien wyraz frustracji recenzenta, że musi się zajmować czymś, co na to nie zasługuje.

Prof. dr hab. Andrzej Wysmołek dodał, że dwie pozostałe recenzje są dla niego wystarczające, nie są emocjonalne i odnoszą się bezpośrednio do tematu. Błędne jest też sformułowanie w recenzji prof. Staruszkiewicza o niedopuszczeniu do obrony, ponieważ w postępowaniu habilitacyjnym nie ma takiej procedury.

Prof. dr hab. Aleksander Filip Żarnecki wtrącił, że może chodziło o kolokwium habilitacyjne, które nie odbyło się, ale mogłoby mieć miejsce.

Przewodniczący dodał, że Komisja Habilitacyjna uznała, że nie jest ono niezbędne.

Prof. dr hab. Jerzy Lewandowski skomentował, że prof. Staruszkiewicz znał ten dorobek wcześniej, więc z pewnością jego recenzja nie była powierzchowna. W przypadku odrzucanych habilitacji najczęściej powodem jest brak aktywności autora, natomiast w tym przypadku mamy do czynienia z osobą, która jest zaangażowana w to, co robi i dość młodą jak na habilitację, dlatego szkoda, że są te mankamenty merytoryczne, ale oczywiście recenzje nie pozostawiają żadnej swobody interpretacji. Pan profesor dodał, że poprosił recenzentów o wskazanie pozytywnych elementów prac habilitanta, ale niestety recenzenci nie potrafi się ich doszukać.

Po zamknięciu dyskusji **Przewodniczący** przypomniał, że aby decyzja Rady była wiążąca, musi być podjęta absolutną, kwalifikowaną większością głosów na „tak” lub „nie”. W przypadku braku absolutnej większości głosów „za”, uchwała będzie interpretowana jako decyzja negatywna, o nie nadaniu stopnia.

Następnie **Przewodniczący** zarządził tajne głosowanie za pomocą programu Ankieter nad wnioskiem pozytywnym o nadanie habilitacji. Wyniki głosowania są przedstawione poniżej:

Liczba respondentów uprawnionych do wypełniania ankiety: 37

Liczba wypełnionych ankiet: 34

Głosowanie RND Nauki Fizyczne w sprawie nadania stopnia naukowego doktora habilitowanego dr. Romanowi Szostkowi

- Tak: 0 (0%)
- Nie: 33 (97,1%)
- Wstrzymuję się od głosu: 1 (2,9%).

Przewodniczący odczytał wynik głosowania i poprosił Sekretarza Komisji o pomoc w przygotowaniu uzasadnienia, bo tym razem decyzja musi zostać przekazana wraz z uzasadnieniem.

Rada Naukowa Dyscypliny Nauki Fizyczne w głosowaniu tajnym podjęła Uchwałę nr 105 w sprawie odmowy nadania stopnia doktora habilitowanego dr. Romanowi Szostkowi.

5. Sprawa nadania stopnia doktora mgr. Krzysztofowi Kuchcie.

Przewodniczący poinformował, że promotorami tej pracy byli dr hab. Krzysztof Ginalski i drugi promotor prof. dr hab. Edward Darżynkiewicz. W piśmie skierowanym do Przewodniczącego RND NF Przewodniczący Komisji ds. przewodu doktorskiego, prof. dr hab. Jan Antosiewicz poinformował, że Komisja na posiedzeniu 16.11.2020 po przeprowadzonej zdalnie obronie rozprawy doktorskiej mgr. Krzysztofa Kuchty stwierdziła, że praca ta spełnia całkowicie wszystkie warunki wymagane do uzyskania stopnia doktora. Wynik upoważnia Komisję do wystąpienia do RND NF z propozycją uchwały o nadaniu mgr. Krzysztofowi Kuchcie stopnia naukowego doktora w dziedzinie nauk ścisłych i przyrodniczych w dyscyplinie nauki fizyczne.

Następnie **Przewodniczący** zacytował szerokie fragmenty protokołu Komisji ds. przewodu doktorskiego, który sporządzili Przewodniczący prof. dr hab. Jan Antosiewicz oraz Sekretarz – Małgorzata Drobotowska.

„Przewodniczący rozpoczął posiedzenie Komisji od przywitania wszystkich obecnych, następnie przedstawił porządek obrad. Porządek obrad został jednomyślnie przyjęty przez członków Komisji w głosowaniu jawnym. Następnie została przedstawiona sylwetka Doktoranta. Pan mgr Krzysztof Kuchta odbył w latach 2003-2008 jednolite studia magisterskie w Kolegium Międzywydziałowych Indywidualnych Studiów Matematyczno-Przyrodniczych Uniwersytetu Warszawskiego na kierunku fizyka, zakończone z wynikiem bardzo dobrym, uzyskaniem, z wyróżnieniem, tytułu zawodowego magistra fizyki w zakresie biofizyki.

W 2012 roku mgr Kuchta rozpoczął Międzywydziałowe Interdyscyplinarne Studia Doktoranckie w zakresie Matematyczno-Przyrodniczych (MISDoMP) pracując pod kierunkiem dr. hab. Krzysztofa Ginalskiego w Laboratorium Bioinformatyki i Biologii Systemów w Centrum Nowych Technologii UW, gdzie zajmował się problematyką przewidywania struktury oraz funkcji białek i ich oddziaływań z ligandami. Opiekę merytoryczną nad częścią badań Doktoranta związaną z praktycznymi zagadnieniami natury biologicznej sprawował prof. dr hab. Edward Darżynkiewicz z Wydziału Fizyki UW.

Badania naukowe mgr. Kuchty były prowadzone w ramach realizacji prestiżowych grantów, jak FNP FOCUS, FNP TEAM, EMBO Installation, NCN MAESTRO czy NCN OPUS, w których był wykonawcą, a wynikiem tych badań jest osiem publikacji w prestiżowych czasopismach indeksowanych na tzw. Liście Filadelfijskiej.

Mgr Kuchta uczestniczył w dziewięciu konferencjach międzynarodowych w kraju i za granicą. Na trzech z nich mgr Kuchta przedstawiał wyniki swoich badań w postaci plakatów.

W trakcie obrony mgr. Krzysztof Kuchta w zwięzłym referacie przedstawił główne tezy zawarte w swojej rozprawie doktorskiej. Promotor - dr hab. Krzysztof Ginalski w imieniu swoim jak i drugiego promotora – prof. dr hab. Edwarda Darżynkiewicza przedstawił bardzo pozytywną opinię zarówno o rozprawie jak i o doktorancie. Następnie recenzenci - prof. dr hab. Wiesław Nowak i prof. dr hab. Piotr Zielenkiewicz przedstawili swoje recenzje. Po czym odbyła się publiczna dyskusja nad rozprawą, w której udział wzięli: prof. dr hab. Jan Antosiewicz, prof. dr

hab. Bogdan Lesyng, prof. dr hab. Wiesław Nowak oraz dr hab. Jarosław Żygierewicz. Prof. dr hab. Ryszard Kutner udzielił komentarza do przedstawionej recenzji przez prof. dr hab. Wiesława Nowaka. W dalszej kolejności posiedzenia Przewodniczący udzielił głosu doktorantowi w celu ustosunkowania się do uwag zawartych w recenzjach. Mgr. Krzysztof Kuchta ustosunkował się do uwag i sugestii zawartych w recenzjach odpowiadając szczegółowo recenzentom na zadane w recenzji pytania. Obaj recenzenci byli usatysfakcjonowani odpowiedziami doktoranta. W części niejawniej odbyła się dyskusja omawiająca przebieg obrony, w której wypowiedziała się większość członków Komisji.

Głosowanie nad uchwałami odbyło się przy użyciu platformy „Ankieter”. W głosowaniu tajnym w sprawie przyjęcia publicznej obrony rozprawy doktorskiej mgr. Krzysztofa Kuchty udział wzięło 17 osób (ogólnie uprawnionych do głosowania było 18 członków Komisji, jedna osoba była nieobecna na obronie), za przyjęciem publicznej obrony rozprawy doktorskiej oddano 17 głosów „tak”, „przeciw” 0 głosów, „wstrzymało się” od głosu 0 osób.

W wyniku głosowania Komisja przyjęła uchwałę w sprawie przyjęcia publicznej obrony rozprawy doktorskiej mgr. Krzysztofa Kuchty.

Na wniosek recenzenta - prof. dr hab. Wiesława Nowaka przeprowadzono dyskusję nad wyróżnieniem przedstawionej pracy doktorskiej i głosowanie w tej sprawie. W wyniku głosowania oddano głosów „tak” - 7, „przeciw” - 2, „wstrzymało się” - 8 osób. Zgodnie z zasadami dotyczącymi wyróżnień prac doktorskich ustalonymi przez Radę Wydziału Fizyki, Komisja nie wystąpiła do Rady Naukowej Dyscypliny Nauki Fizyczne o wyróżnienie pracy mgr. Krzysztofa Kuchty.

Następnie przeprowadzono głosowanie nad projektem uchwały w sprawie nadania stopnia doktora mgr. Krzysztofowi Kuchcie. W głosowaniu tajnym udział wzięło 17 osób. Za przyjęciem projektu uchwały o nadaniu stopnia doktora mgr. Krzysztofowi Kuchcie oddano 17 głosów, „za” – 17 głosów, „przeciw” - 0 głosów, „wstrzymało się” od głosu 0 osób.

W wyniku głosowania Komisja uchwaliła i postanowiła przekazać do Rady Naukowej Dyscypliny Nauki Fizyczne propozycję tekstu uchwały o nadanie stopnia naukowego doktora mgr. Krzysztofowi Kuchcie.

Po zamknięciu posiedzenia niejawnego, członkowie Komisji powrócili do posiedzenia jawnego. Przewodniczący przedstawił wyniki głosowań Doktorantowi i pozostałym uczestnikom posiedzenia jawnego oraz pogratulował Doktorantowi obrony.”

Po odczytaniu protokołu **Przewodniczący** otworzył dyskusję.

Promotor **prof. dr hab. Edward Darżynkiewicz**, powiedział, że doktorant zajął się przygotowaniem części obliczeniowej w dwóch wieloautorskich publikacjach. Udział mgr. Kuchty był partnerski, nie było najmniejszych zastrzeżeń co do strony merytorycznej jego pracy. Publikacje ukazały się następnie w dobrych czasopiśmiech.

Następnie **Przewodniczący** zarządził tajne głosowanie za pomocą programu Ankieter. Wyniki głosowania są przedstawione poniżej:

Liczba respondentów uprawnionych do wypełniania ankiety: 39

Liczba wypełnionych ankiet: 31

Głosowanie RND Nauki Fizyczne w sprawie nadania stopnia naukowego doktora mgr. Krzysztofowi Kuchcie

- Tak: 30 (96,8%)
- Nie: 0 (0%)
- Wstrzymuję się od głosu: 1 (3,2%).

Rada Naukowa Dyscypliny Nauki Fizyczne w głosowaniu tajnym podjęła Uchwałę nr 106 w sprawie nadania stopnia doktora mgr. Krzysztofowi Kuchcie.

6. Sprawa nadania stopnia doktora mgr. Tomaszowi Radusze oraz wyróżnienia rozprawy.

Przewodniczący poprosił dr hab. Marka Karnego, prof. UW - Przewodniczącego Komisji ds. przewodu doktorskiego o przedstawienie sprawy.

Dr hab. Marek Karny, prof. UW w imieniu Komisji ds. przewodu doktorskiego zwrócił się o nadanie mgr. Tomaszowi Radusze stopnia doktora oraz o wyróżnienie rozprawy. Następnie pan profesor przedstawił życiorys doktoranta.

Mgr. Tomasz Raducha urodził się w 1991 r. Swoją pracę magisterską z ekonofizyki obronił z wyróżnieniem na FUW w 2015 r., gdzie następnie rozpoczął studia doktoranckie. Przewód doktorski mgr Raduchy Rada Wydziału Fizyki otworzyła w grudniu 2018 r. Na promotora został powołany prof. dr hab. Ryszard Kutner, promotorem pomocniczym został dr Tomasz Gubiec z IFD. Rada Wydziału wyraziła zgodę na napisanie pracy w jęz. angielskim oraz powołała na recenzentów prof. dr hab. Katarzynę Sznajd-Weron (PWr) i prof. dr hab. Janusza Hołysta (PW). Doktorant zdał egzaminy doktorskie a następnie złożył w maju 2020 r. pracę doktorską pt. *“Statistical physics of coevolving networks”* („Fizyka statystyczna sieci koewoluujących”).

Mgr. Tomasz Raducha jest współautorem 5 prac w recenzowanych czasopismach naukowych (we wszystkich pracach jest pierwszym autorem). Brał udział na ponad 10 konferencjach i warsztatach naukowych w kraju i za granicą.

Komisja doktorska mgr Tomasza Raduchy zebrała się 26.10.2020 r. i na podstawie pozytywnych recenzji dopuściła doktoranta do obrony, która odbyła się 23.11.2020 r.

Po zaprezentowaniu pracy doktorskiej i dyskusji odbyło się tajne głosowanie w sprawie przyjęcia publicznej obrony rozprawy doktorskiej mgr. Tomasza Raduchy, w którym udział wzięło 11 osób, wniosek został przyjęty jednogłośnie. Następnie odbyła się dyskusja na temat wyróżnienia rozprawy; obaj recenzenci wystąpili o wyróżnienie. Ten wniosek również został

przegłosowany jednomyślnie. Wyróżnienie zostało przyznane z uwagi na uzyskanie nowych, ważnych wyników stanowiących wybitne osiągnięcie w dziedzinie fizyki statystycznej sieci złożonych. Wynikami tymi są w szczególności opracowanie nowego koewoluującego modelu Votera z lokalnymi regułami przewijania oraz wykazanie istnienia nowej fazy w takim modelu. Recenzenci wysoko ocenili również wprowadzenie w rozprawie koewolucji do modelu Axelroda i wykazanie, że koewolucja zbliża własności takiego modelu do danych uzyskanych z obserwacji ilości dialektów w różnych grupach społecznych”.

Następnie **Przewodniczący** otworzył dyskusję.

Promotor **prof. dr hab. Ryszard Kutner** powiedział, że 3 spośród 5 publikacji doktoranta zostały opublikowane w czysto fizycznych czasopismach: *Physica A*, *Physical Review E*, *Europhysics Letters* a dwa w bardziej ogólnych: *Scientific Reports* i *PloS one*.

Prof. dr hab. Andrzej Wysmołek dodał, że miał przyjemność być członkiem tej Komisji. Była to doskonała obrona i świetna praca, doskonale zredagowana i mająca walory dydaktyczne, co podkreślali recenzenci. Części tej rozprawy będą wykorzystywane do kształcenia studentów. Pan profesor był pod wrażeniem prezentacji doktoranta i jego odpowiedzi.

Po zamknięciu dyskusji **Przewodniczący** zarządził tajne głosowanie za pomocą programu Ankieter. Wyniki głosowania są przedstawione poniżej:

Liczba respondentów uprawnionych do wypełniania ankiety: 38

Liczba wypełnionych ankiet: 34

Głosowanie w sprawie nadania stopnia naukowego doktora mgr. Tomaszowi Radusze

- Tak: 34 (100%)
- Nie: 0 (0%)
- Wstrzymuję się od głosu: 0 (0%)

Głosowanie w sprawie wyróżnienia rozprawy doktorskiej mgr. Tomasza Raduchy

- Tak: 32 (94,1%)
- Nie: 0 (0%)
- Wstrzymuję się od głosu: 1 (2,9%)
- Nie zaznaczono żadnej odpowiedzi: 1 (2,9%).

Rada Naukowa Dyscypliny Nauki Fizyczne w głosowaniu tajnym podjęła Uchwałę nr 107 w sprawie nadania stopnia doktora mgr. Tomaszowi Radusze oraz wyróżnienia rozprawy.

6a – punkt dodatkowy: Sprawa zmiany tematu rozprawy w przewodzie doktorskim mgr Małgorzaty Zinkiewicz.

Przewodniczący poinformował, że prof. dr hab. Adam Babiński zwrócił się z prośbą o zmianę tematu rozprawy w przewodzie doktorskim mgr Małgorzaty Zinkiewicz. Nowy temat brzmi: „*Kompleksy ekscytonowe w monowarstwach dichalkogenków metali przejściowych*”.

Zmiana tematu została umotywowana faktem, że dotychczasowy temat „*Rezonansowe rozpraszanie ramanowskie w cienkich warstwach dichalkogenków metali przejściowych*” odzwierciedla jedynie część (jeden z rozdziałów) przygotowywanej rozprawy doktorskiej. Kontynuacja prac badawczych pani Małgorzaty prowadzona po otwarciu przewodu doktorskiego w marcu 2019 r. pozwoliła uzyskać bardzo ciekawe wyniki w tematyce kompleksów ekscytonowych tych materiałów. Prace te zostały już docenione publikacją w czasopiśmie *Nanoscale*, a kolejna publikacja w oparciu o badania kompleksów ekscytonowych jest w przygotowaniu. Te dwa wyniki będą głównymi osiągnięciami doktorantki w przygotowywanej rozprawie doktorskiej.

Następnie **Przewodniczący** oddał głos prof. dr hab. Adamowi Babińskiemu.

Prof. dr hab. Adam Babiński potwierdził, że w trakcie badań, które prowadziła doktorantka pojawiły się nowe, ciekawe wyniki, które zostały opublikowane w czasopiśmie *Nanoscale*, co uzasadnia kwestię zmiany tematu.

Następnie **Przewodniczący** zarządził tajne głosowanie za pomocą programu Ankieter. Wyniki głosowania są przedstawione poniżej:

Liczba respondentów uprawnionych do wypełniania ankiety: 36

Liczba wypełnionych ankiet: 33

Głosowanie w sprawie zmiany tematu rozprawy w przewodzie doktorskim mgr Małgorzaty Zinkiewicz

- Tak: 32 (97,0%)
- Nie: 0 (0%)
- Wstrzymuję się od głosu: 1 (3,0%)

Rada Naukowa Dyscypliny Nauki Fizyczne w głosowaniu tajnym podjęła Uchwałę nr 108 w sprawie zmiany tematu rozprawy w przewodzie doktorskim mgr Małgorzaty Zinkiewicz.

6b – punkt dodatkowy: Sprawa dopuszczenia mgr. Krzysztofa Chabudy do obrony rozprawy doktorskiej.

Przewodniczący poinformował, że zgodnie z Uchwałą nr 481 na podstawie wniosku Komisji Doktorskiej, Rada Naukowa Dyscypliny postanawia w formie uchwały o dopuszczeniu albo odmowie dopuszczenia kandydata do obrony rozprawy doktorskiej. Wniosek o dopuszczenie mgr. Krzysztofa Chabudy do obrony rozprawy doktorskiej wpłynął od Przewodniczącego Komisji Doktorskiej prof. dr hab. Wojciecha Satuły.

Prof. dr hab. Wojciech Satuła powiedział, że Komisja Doktorska zapoznała się z trzema recenzjami rozprawy mgr K. Chabudy. Wszystkie kończą się konkluzjami pozytywnymi, w związku z czym Komisja wnioskuje do RND NF o dopuszczenie doktoranta do publicznej obrony rozprawy doktorskiej. Wcześniej Komisja Egzaminacyjna stwierdziła, że mgr K. Chabuda spełnia wszystkie wymagane przez Uchwałę nr 481 warunki.

Następnie **Przewodniczący** zarządził tajne głosowanie za pomocą programu Ankieter. Wyniki głosowania są przedstawione poniżej:

Liczba respondentów uprawnionych do wypełniania ankiety: 36

Liczba wypełnionych ankiet: 30

Głosowanie RND Nauki Fizyczne w sprawie dopuszczenia mgr Krzysztofa Chabudy do obrony rozprawy doktorskiej

- Tak: 30 (100%)
- Nie: 0 (0%)
- Wstrzymuję się od głosu: 0 (0%)

Rada Naukowa Dyscypliny Nauki Fizyczne w głosowaniu tajnym podjęła Uchwałę nr 109 w sprawie dopuszczenia mgr. Krzysztofa Chabudy do obrony rozprawy doktorskiej.

7. Sprawa wyznaczenia promotora i promotora pomocniczego w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora mgr. Piotrowi Podlaskiemu

Przewodniczący poinformował, że mgr Piotr Podlaski złożył wniosek o powołanie promotora w osobie prof. dr. hab. Wojciecha Dominika oraz promotora pomocniczego w osobie dr inż. Magdaleny Kuich. Zostały dołączone zgody kandydatów na promotorów oraz konspekt rozprawy doktorskiej.

Prof. dr. hab. Wojciech Dominik powiedział, że mgr Piotr Podlaski jest studentem V roku studiów doktoranckich. Od początku pracuje w eksperymencie NA61/SHINE, jest to eksperyment prowadzony przy akceleratorze SPS (Super Proton Synchrotron) w Europejskiej Organizacji Badań Jądrowych CERN, nie przy głównym, ale przy mniejszym, ale nadal bardzo ważnym projekcie badającym reakcje relatywistycznych jonów ze stacjonarnymi tarczami jądrowymi, z bardzo ambitnym programem, by dokonać skaningu zderzeń w pełnym zakresie energii zderzanych obiektów i w pełnym możliwym zakresie mas tzn. od reakcji protonów po reakcje jąder ołowiu. Celem głównym jest udowodnienie przejścia fazowego materii poprzez stan plazmy kwarkowo-gluonowej i próba opisu, scharakteryzowania tego przejścia fazowego materii. Ponieważ program jest bardzo obszerny, doktorant uczestniczy oczywiście w całym przedsięwzięciu i jest jednym z filarów współpracy międzynarodowej w prowadzeniu i modernizacji aparatury eksperymentalnej, ale jego analiza fizyczna będzie dotyczyć wybranej

reakcji wiązki jąder argonu z tarczą skandową. Tutaj będzie badał produkcję dziwności w tych zderzeniach w pełnym zakresie energii od 13 GeV/c energii pocisku do 158 GeV/c.

Pan profesor liczy, że praca zostanie ukończona w kwietniu 2021 r. i, że w roku akademickim 2020/2021 będzie mogła zostać przeprowadzona publiczna obrona.

Dodatkowo doktorant jest bardzo zaangażowany w prace doświadczalne, w pracy doktorskiej analiza materiału doświadczalnego jest bardzo zaawansowana, materiał doświadczalny został zebrany przed dwoma laty.

Następnie **Przewodniczący** zarządził tajne głosowanie za pomocą programu Ankieter. Wyniki głosowania są przedstawione poniżej:

Liczba respondentów uprawnionych do wypełniania ankiety: 36

Liczba wypełnionych ankiet: 32

Głosowanie RND Nauki Fizyczne w sprawie wyznaczenia prof. dr hab. Wojciecha Dominika na promotora w postępowaniu w sprawie nadania stopnia naukowego doktora mgr. Piotrowi Podlaskiemu

- Tak: 30 (93,8%)
- Nie: 1 (3,1%)
- Wstrzymuję się od głosu: 0 (0%)
- Nie zaznaczono żadnej odpowiedzi: 1 (3,1%)

Głosowanie w sprawie wyznaczenia dr inż. Magdaleny Kuich na promotora pomocniczego w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora mgr. Piotrowi Podlaskiemu

- Tak: 29 (90,6%)
- Nie: 0 (0%)
- Wstrzymuję się od głosu: 3 (9,4%)

Rada Naukowa Dyscypliny Nauki Fizyczne w głosowaniu tajnym podjęła Uchwałę nr 110 w sprawie wyznaczenia promotora i promotora pomocniczego w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora mgr. Piotrowi Podlaskiemu.

8. Sprawa powołania przedstawiciela RND NF do składu komisji konkursowej w konkursie na stanowisko profesora UW w KMMF – wnioskuje: prof. dr hab. Jacek Jezierski

Przewodniczący poinformował, że kandydatek do Komisji jest prof. dr hab. Jerzy Lewandowski i poprosił prof. dr hab. Jacka Jezierskiego o przedstawienie sprawy.

Prof. dr hab. Jacek Jezierski spytał kandydata o dyspozycyjność.

Prof. dr hab. Jerzy Lewandowski powiedział, że jest zaszczycony propozycją i że znajdzie czas na pracę w komisji.

Prof. dr hab. Jacek Jezierski, że w KMMF rzadko odbywają się konkursy, aktualnie w Katedrze jest zatrudniony jeden profesor zwyczajny, dwóch nadzwyczajnych, nie ma żadnego profesora UW, natomiast doktorów habilitowanych jest kilku i z tego względu jest otwierany konkurs.

Na czacie pojawiło się pytanie, co w sytuacji, jeśli prof. dr hab. Jerzy Lewandowski nie będzie członkiem nowego składu Rady. **Przewodniczący** wyjaśnił, że nie ma to znaczenia, bo kandydat wyznaczony przez Radę nie musi być jej członkiem.

Wobec braku dalszych pytań **Przewodniczący** zarządził tajne głosowanie za pomocą programu Ankieter. Wyniki głosowania są przedstawione poniżej:

Liczba respondentów uprawnionych do wypełniania ankiety: 47

Liczba wypełnionych ankiet: 39

Głosowanie w sprawie powołania prof. dr hab. Jerzego Lewandowskiego w charakterze przedstawiciela RND NF do składu komisji konkursowej w konkursie na stanowisko profesora UW w KMMF

- Tak: 34 (87,2%)
- Nie: 3 (7,7%)
- Wstrzymuję się od głosu: 2 (5,1%).

Rada Naukowa Dyscypliny Nauki Fizyczne w głosowaniu tajnym podjęła Uchwałę nr 111 w sprawie powołania przedstawiciela RND NF do składu komisji konkursowej w konkursie na stanowisko profesora UW w KMMF – wnioskujący: prof. dr hab. Jacek Jezierski.

9. Sprawa powołania przedstawiciela RND NF do składu komisji konkursowej w konkursie na stanowisko adiunkta badawczego w IFT w ramach projektu NCN SONATA 14 – kierownik projektu: dr Marek Lewicki

Przewodniczący poinformował, że w projekcie NCN SONATA 14 kierowanym przez dr Marka Lewickiego pojawiły się wolne środki związane z faktem, że kierownik projektu otrzymał stypendium NAWA Powroty, w związku z czym NCN wyraziło zgodę na wykorzystanie środków na ufundowanie stanowiska post-doc'a w tym grantie. Kandydatem do komisji jest prof. dr hab. Zygmunt Lalak.

Wobec braku pytań **Przewodniczący** zarządził tajne głosowanie za pomocą programu Ankieter. Wyniki głosowania są przedstawione poniżej:

Liczba respondentów uprawnionych do wypełniania ankiety: 47

Liczba wypełnionych ankiet: 40

Głosowanie w sprawie powołania prof. dr hab. Zygmunta Lalaka w charakterze przedstawiciela RND NF do składu komisji konkursowej w konkursie na stanowisko adiunkta badawczego w IFT w ramach projektu NCN SONATA 14 – kierownik projektu: dr Marek Lewicki

- Tak: 39 (97,5%)
- Nie: 1 (2,5%)
- Wstrzymuję się od głosu: 0 (0%)

Rada Naukowa Dyscypliny Nauki Fizyczne w głosowaniu tajnym podjęła Uchwałę nr 112 w sprawie powołania przedstawiciela RND NF do składu komisji konkursowej w konkursie na stanowisko adiunkta badawczego w IFT w ramach projektu NCN SONATA 14 kierowanego przez dr Marka Lewickiego.

10. Uchwały w sprawie zasad oceny okresowej pracy badawczej w dyscyplinie nauki fizyczne na UW.

Przewodniczący poinformował, że te uchwały zostały sformułowane na podstawie wniosku z obrad Komisji powołanej przez Radę Wydziału. Uchwały powinny zostać uchwalone przez aktualny skład Rady, ponieważ były procedowane od dłuższego czasu i nie jest wskazane, żeby kolejna Rada musiała rozpoczynać obrady od tej dyskusji, choć z pewnością nie da się tego całkiem uniknąć, ponieważ dokumenty dotyczące oceny okresowej ulegną zmianie. Następnie Przewodniczący poprosił prof. dr hab. Marka Olechowskiego o przedstawienie projektów uchwał.

Prof. dr hab. Marek Olechowski powiedział, że te dwie uchwały są oparte na wnioskach z pracy Komisji, które zostały przedstawione na posiedzeniu Rady w październiku 2020. Jedna uchwała dotyczy stanu przyszłego i proponuje zmiany w regulacjach prawnych obowiązujących na UW, natomiast druga uchwała dotyczy obecnego stanu prawnego.

Pierwsza Uchwała:

„Rada Naukowa Dyscypliny Nauki Fizyczne wyraża opinię, że Zarządzenie nr 33 Rektora UW z dnia 21 lutego 2020 r. powinno zostać zmodyfikowane z uwzględnieniem następujących postulatów:

1. Rada Naukowa Dyscypliny powinna być wyłączona z procesu przyznawania ocen okresowych pracownikom naukowym. W Zarządzeniu nr 33 w §15 ust.12 pkt 2 przewiduje obecnie taki udział polegający na wydaniu opinii o ocenianym pracowniku.
2. Udział Rady Naukowej Dyscypliny powinien być ograniczony do skierowania swojego przedstawiciela do Komisji Oceniającej.
3. Punktowa skala ocen powinna być wycofana. Każdy z członków Komisji Oceniającej powinien wystawić ocenianemu pracownikowi ocenę pozytywną albo negatywną. Końcowa ocena Komisji Oceniającej powinna być taka jak ocena przyznana przez większość członków Komisji.”

Po odczytaniu projektu uchwały **Przewodniczący** otworzył dyskusję.

Prof. dr hab. Aleksander Filip Żarnecki zgłosił dwa zastrzeżenia. Pierwsze, techniczne, że punkty 1 i 2 należałoby zmodyfikować, tzn. w punkcie 1-szym nie można wnioskować, że RND powinna być wyłączona z procesu przyznawania ocen, bo to, że Rada jest włączona w ten proces jest zapisem w Statucie UW. W Statucie jest przewidziana taka możliwość: ocena może uwzględniać opinię a zarządzenie robi z tej możliwości udział obligatoryjny. Rada niestety nie może wnioskować, żeby zarządzenie wykluczało Radę z oceny. Powinien tylko zniknąć zapis, który obliguje do udziału w tej ocenie. Nie można zarządzeniem zmienić statutu. RND nie powinna być obligatoryjnie uczestnikiem oceny pracownika.

Podobnie w punkcie 2-gim należałoby dopisać, że udział RND powinien być ograniczony do skierowania swojego przedstawiciela do Komisji oceniającej oraz do określenia kryteriów oceny okresowej, co jest dość istotnym elementem.

Jeśli chodzi o skalę punktową, jest ona omówiona w drugiej propozycji. Pan profesor jest przeciwny temu punktowi, uważa, że rezygnując ze skali punktowej de facto obniżamy kryteria oceny. Jak się spojrzy w szczególności kwestię oceny osoby, która jest oceniana słabo, jeżeli wszyscy członkowie Komisji oceniają tę osobę np. na 3 w skali 5-stopniowej, to w przypadku oceny przy pomocy skali punktowej ta osoba otrzymałaby ocenę negatywną, natomiast w momencie, kiedy zostanie zastosowana zmiana, żeby pozostawić tylko ocenę pozytywną lub negatywną albo „1 lub 5”, wtedy nikt nie zamieni oceny 3 na ocenę negatywną i osoba oceniana dostanie ostatecznie ocenę pozytywną. Zamiana oceny „1 do 5” na ocenę „1 lub 5” de facto znacząco obniża próg oceny pozytywnej. Będzie to też źle wyglądało wizerunkowo, jakbyśmy się bali dokładnej oceny naszych osiągnięć.

Prof. dr hab. Roman Stępniewski powiedział, że z pierwszą propozycją nie bardzo się zgadza dlatego, że w tej uchwale jest wyraźnie powiedziane, że Rada Naukowa wyraża opinię nt. zarządzenia. Tu coś powinno być zmienione, ponieważ nie odnosi się to do tego, co jest w Statucie.

Prof. dr hab. Andrzej Twardowski powiedział, że dyskusja wraca do punktu wyjścia. Pan profesor zupełnie nie zgadza się ze zdaniem prof. dr hab. A. F. Żarneckiego, że ocena zaproponowana przez Komisję miałaby w jakikolwiek sposób obniżać prestiż F UW i kryteria oceny. Pan profesor nie chce też powtarzać dyskusji nad tym, do czego prowadzi lista rankingowa, bo to już było mówione, ale skoro został zgłoszony głos przeciwny, chciał powtórzyć swój, tożsamy z głosem Komisji.

Prof. dr hab. Marek Olechowski skomentował wystąpienie prof. dr hab. A.F. Żarneckiego mówiąc, że nie ma przyrządu pomiarowego, który by zbadał, czy komuś należy się ocena 2+ czy 3-, więc pan profesor nie zgadza się z argumentem, że używanie pełnej skali od 1 do 5 jest pod tym względem lepsze.

Przewodniczący przyznał rację prof. dr hab. A. F. Żarneckiemu, że Rada nie ma uprawnień do poprawiania Statutu, natomiast może wyrazić swoją opinię i tutaj akurat w treści uchwały jest stwierdzenie, że Rada wyraża swoją opinię na temat Zarządzenia nr 33 Rektora UW a nie na

temat Statutu, ale oczywiście możemy zmodyfikować brzmienie tych słów ostatecznie redagując uchwałę, tak żeby było jasne, że dotyczy ona Zarządzenia a nie Statutu.

Wobec braku dalszych głosów **Przewodniczący** zarządził głosowanie w trybie jawnym za pośrednictwem czatu. Propozycja uchwały została przyjęta przez członków Rady stosunkiem głosów:

- Tak: 38
- Nie: 2
- Wstrzymuję się od głosu: 2

Rada Naukowa Dyscypliny Nauki Fizyczne w głosowaniu tajnym podjęła Uchwałę nr 113 w sprawie propozycji zmian w regulacjach prawnych dotyczących zasad oceny okresowej pracowników w zakresie działalności naukowej w dyscyplinie nauki fizyczne na UW.

Następnie **Przewodniczący** poprosił prof. dr hab. Marka Olechowskiego o przekazanie treści uchwały dotyczącej aktualnego stanu prawnego.

Prof. dr hab. Marek Olechowski odczytał projekt drugiej uchwały, który stanowi zalecenia dla Komisji Oceniającej:

„Rada Naukowa Dyscypliny Nauki Fizyczne wyraża opinię, że w istniejącym w dniu podejmowania Uchwały stanie prawnym proces oceny działalności naukowej pracownika powinien uwzględniać następujące elementy:

1. Po powołaniu Komisji Oceniającej Rada Naukowa Dyscypliny Nauki Fizyczne może upoważnić tę Komisję do wydawania opinii, o której mowa w § 15 ust. 12 pkt 2 Zarządzenia nr 33 Rektora UW.
2. Przy ocenie działalności naukowej ocenianych pracowników, członkowie Komisji Oceniającej powinni używać tylko ocen 1 i 5 ze skali od 1 do 5 przewidzianej przez Zarządzenie w § 17 ust. 3. Oczywiście 1 odpowiada ocenie negatywnej, a 5 ocenie pozytywnej. Dzięki temu zastosowanie metody bazującej na obliczaniu średniej arytmetycznej ocen wystawionych przez członków komisji oceniającej, i opisanej w § 17 ust. 4. Zarządzenia, da taki sam rezultat jak porównanie liczby ocen pozytywnych i negatywnych przyznanych przez członków Komisji Oceniającej.
3. Kryteria oceny dorobku naukowego powinny być uzależnione od etapu kariery naukowej ocenianego pracownika i od dziedziny, której dotyczą prowadzone przez niego badania.
4. Dorobek publikacyjny jest bardzo ważny, ale nie powinien być jedynym kryterium oceny. Oceniany pracownik powinien mieć także jakieś osiągnięcia w kategoriach innych niż publikacje naukowe, wymienionych w punktach od 2 do 12 sekcji „działalność naukowa” w arkuszu oceny okresowej, który jest załącznikiem do Zarządzenia nr 33.
5. W wyjątkowych przypadkach, przy bardzo znaczących osiągnięciach w tych kategoriach, komisja oceniająca może złagodzić wymagania dotyczące publikacji naukowych.

6. W przypadku pracowników na stanowiskach typu post-doc finansowanych z projektów, decydująca dla oceny powinna być opinia kierownika projektu.”

Po odczytaniu projektu uchwały **Przewodniczący** otworzył dyskusję.

Prof. dr hab. Aleksander Filip Żarnecki powiedział, że nie będzie powtarzał argumentów dotyczących punktacji i spytał czy Rada będzie formalizować jakieś kryteria oceny, ponieważ ta uchwała o nich nie mówi.

Przewodniczący odpowiedział, że jest to uchwała, jaką Rada zdołała wypracować w czasie, jaki był dostępny.

Prof. dr hab. Aleksander Filip Żarnecki dodał, że można mieć wątpliwości czy Rada jest w stanie opracować bardziej konkretne kryteria oceny, ale zaproponował dodanie kryterium stanowiącego, że działalność osób, które są zatrudnione dłużej niż 36 m-cy a nie opublikowały pracy, która mogłaby być uwzględniona w ewaluacji, powinna zostać oceniona negatywnie. To nie implikuje końcowej oceny negatywnej, natomiast ocena działalności naukowej powinna być bezwzględnie negatywna w takich sytuacjach. Jest to zapis konieczny, żeby pokazać, że działalność publikacyjna jest kluczowa ze względu na renomę UW. Osoba, która nie publikuje, wyrządza dużą szkodę całej dyscyplinie.

Prof. dr hab. Andrzej Twardowski powiedział, że zgadza się z argumentami prof. dr hab. A.F. Żarneckiego, które zostały wypowiedziane, ale zwraca też uwagę, że w ten sposób zostałyby wykluczone ktoś kto np. wybudował aparaturę, ale nie publikował. Komisja jest w stanie ocenić czy ktoś, kto nic nie publikował, nie zrobił też nic innego i wtedy dostałby ocenę negatywną.

Prof. dr hab. Aleksander Filip Żarnecki powiedział, że jego zdaniem wpisanie twardego wymagania ma istotne znaczenie, dlatego, że były sytuacje, w których Komisja jednoznacznie oceniła działalność danej osoby negatywnie z powodu braku jakichkolwiek publikacji, ale komisja odwoławcza na poziomie UW zmieniła ocenę na pozytywną, bo uznała, że występowanie z wnioskami o granty też jest działalnością naukową. Sformalizowanie tego wymagania ogranicza tego typu możliwości interpretacji charakteru działalności.

Prof. dr hab. Andrzej Twardowski odpowiedział, że wprowadzenie tego typu formalnego punktu dla Komisji w niczym nie wpłynie na decyzje komisji odwoławczej. Pan profesor nie byłby skłonny, żeby formalizować za dużo rzeczy i chciałby pozwolić Radzie wybrać takich przedstawicieli do Komisji Oceniającej, co do których będzie zaufanie, że oni to zrobią rzetelnie. Wprowadzanie takich bardzo ścisłych ograniczeń formalnych może prowadzić do kłopotów. Pan profesor zgadza się z tym, że powinno się publikować, więc na pewno Komisja bierze to pod uwagę, ale lepiej pozostawić to mądrości Komisji.

Przewodniczący powiedział, że jeżeli taki punkt zostanie wpisany do uchwały RND NF, to będzie to bardzo mocne wyrażenie opinii, tzn. Komisja oceniająca nie będzie miała innego wyboru niż zastosowanie się do tejże uchwały.

Następnie **Przewodniczący** spytał prof. dr hab. A.F. Żarneckiego czy chciałby postawić wniosek formalny o przegłosowanie postulatu polegającego na dołączeniu punktu 7-go.

Prof. dr hab. Aleksander Filip Żarnecki zapytał, czy to jest stanowisko Rady, o który mowa w § 49 pkt 2 Statutu, które ma wypełnić kompetencje RND pt. „ustalanie kryteriów oceny osiągnięć naukowych nauczycieli akademickich”. Zdaniem pana profesora ta uchwała nie wypełnia tego punktu. Jest to pewna opinia na ten temat, ale nie jest to ustalenie kryteriów oceny. Jeżeli nowa RND zajmie się sformułowaniem tych kryteriów, pan profesor nie widzi potrzeby uzupełniania tej opinii. Natomiast jeżeli ta opinia ma być wypełnieniem postanowień Statutu, należałoby dodać taki punkt.

Przewodniczący wyjaśnił, że te uchwały pozostają w związku z wymaganiem statutowym, chociaż nie jest to enumeracja wprost warunków, które muszą być spełnione czy warunków oceny. Dyskusja trwała przez dłuższy czas i Rada wypracowała takie stanowisko. **Przewodniczący** uważa, że Rada powinna wyrazić opinię dlatego, że nie wiadomo jak szybko nowa Rada będzie w stanie podjąć uchwałę, która wprost i literalnie odpowiada zapisom w Statucie. Rada ma prawo wyrazić każdą opinię, którą uzna za stosowne.

Przewodniczący zaproponował jednak przyjęcie tej uchwały, natomiast to czy będzie ona wymagała dalszych uzupełnień rozstrzygnie nowa Rada.

Prof. dr hab. Jacek Jezierski powiedział, że wszystkie czas na ocenę zostanie przedłużony, nowa RND NF będzie mogła jeszcze coś w tej sprawie zdecydować. I dodał odnośnie wypowiedzi prof. dr hab. A.F. Żarneckiego, że wpisanie sztywnych ram typu „36 miesięcy” może stwarzać trudności, w przyszłości pojawią się wyjątki, więc lepiej sztywnych ram nie wpisywać.

Następnie pan profesor złożył wniosek formalny o głosowanie nad uchwałą w jej aktualnej formie.

Prof. dr hab. Andrzej Twardowski powiedział, że istnieje tu różnica poglądów, pan profesor rozumie stanowisko drugiej strony, ale się z nim nie zgadza.

Prof. dr hab. Jerzy Lewandowski powiedział, że widział sytuację gdy osobie, która miała wyjątkowe osiągnięcia dydaktyczne nie można było dać pozytywnej oceny z tego względu, że nie miała publikacji. Wtedy komisji bardzo brakowało możliwości uznania za przeważające wyjątkowo dobrych wyników w punkcie innym niż publikacje.

Prof. dr hab. Waldemar Urban zapytał o tryb odwoławczy od decyzji komisji, czy jest on gdzieś opisany, czy jest jakieś ciało do którego można się odwołać.

Przewodniczący odpowiedział, że można odwołać się do komisji na poziomie UW a nawet do Sądu Pracy. Natomiast zapis odnośnie możliwości odwołania powinien znaleźć się nie w projekcie uchwały, ale w zarządzeniu. Ostateczną decyzję podejmuje Komisja Oceniająca działająca w trybie Zarządzenia nr 33.

Prof. dr hab. Jerzy Lewandowski dodał, że kiedyś się zdarzyło, że oceniany zapomniał, że ma publikacje w danym okresie, co okazało się po wielu latach. Stąd pytanie, na podstawie przez kogo dostarczonych danych oceniamy, czy komisja próbuje otrzymane dane zweryfikować.

Przewodniczący dodał, że twarde kryterium nawiązywałoby do definicji N0, która nie jest prosta, tzn. „36 miesięcy bez publikacji” dotyczy tylko obecnego okresu parametryzacyjnego, przyszłe okresy parametryzacyjne będą miały „24 miesiące bez publikacji”, aby dostać się do N0. Poza tym do N0 wchodzi nie tylko osoby, które nie mają żadnej publikacji, ale też osoby, które mają publikacje w czasopiśmie spoza listy ministerialnej. Regulacje dotyczące N0 czy zarządzeń parametryzacyjnych mogą się jeszcze zmieniać.

Prof. dr hab. Jacek Jezierski powiedział, jak działa procedura wyżej: dawniej komisja oceniająca, w przypadku negatywnej oceny i odwołania ocenianego, przekazywała dokumentację do senackiej komisji odwoławczej. Tam odpowiednia trójka ekspertów debatowała nad dokumentacją i bardzo często były znajdowane uchybienia formalne. Wtedy dokumenty wracały do komisji oceniającej i w wyniku konsensusu bardzo często ocena negatywna była poprawiana.

Wobec braku dalszych głosów **Przewodniczący** zarządził głosowanie w trybie jawnym za pośrednictwem czatu nad tekstem uchwały przedstawionym przez Komisję RND NF z jedną poprawką redakcyjną „powinna” na „powinien”.

Propozycja uchwały została przyjęta przez członków Rady stosunkiem głosów:

- Tak: 36
- Nie: 1
- Wstrzymuję się od głosu: 6

Rada Naukowa Dyscypliny Nauki Fizyczne w głosowaniu tajnym podjęła Uchwałę nr 114 w sprawie opinii Rady odnośnie elementów procesu oceny okresowej pracowników w zakresie działalności naukowej w dyscyplinie nauki fizyczne na UW.

11. Uchwała w sprawie odbywania egzaminów doktorskich w dyscyplinie nauki fizyczne na UW.

Przewodniczący poinformował, że jest to punkt dotyczący uchwały w sprawie wytycznych w przedmiocie liczby, zakresu i formy egzaminów z dyscypliny nauki fizyczne w postępowaniach o nadanie stopnia naukowego doktora. Rada zajmowała się już tą sprawą i przyjęła opinię kierunkową, ale jak dotąd nie została przegłosowana uchwała. Jest konieczne przegłosowanie uchwały, ponieważ sposób postępowania, który został opisany w opinii został już przynajmniej raz zastosowany w praktyce i wszyscy będą w bezpiecznej sytuacji, jeśli te rozwiązana zostaną przyjęte w formie uchwały. Treść uchwały została skonsultowana z prawnikami. **Przewodniczący** poprosił dr hab. Agnieszkę Korgul o przedstawienie treści uchwały.

Dr hab. Agnieszka Korgul przypomniała skład Komisji ds. Zasad Przeprowadzania Postępowania Doktorskich: prof. dr hab. Bohdan Grządkowski; dr Tomasz Gubiec; dr Jędrzej Kaniewski; dr hab. Agnieszka Korgul - przewodnicząca; dr hab. Rafał Kotyński, prof. ucz.; mgr Jan Kwapisz; dr Grzegorz Łach; dr hab. Wojciech Pacuski; dr Magdalena Posiadała – Zezula; prof. dr hab. Radosław Przeniosło; prof. dr hab. Waldemar Urban.

Następnie pani profesor przypomniała, że wg. nowej podstawy prawnej doktorant zdaje tylko jeden egzamin z fizyki. Komisja rekomendowała, aby na 30 dni przed planowanym egzaminem Przewodniczący Komisji Egzaminacyjnej przedstawił kandydatowi 5 zagadnień w szeroko pojętym obszarze badawczym związanym z rozprawą doktorską. Na pisemny wniosek doktoranta egzamin może odbyć się wcześniej. Na egzaminie ustnym doktorant otrzymuje 3 pytania z wcześniej podanego zakresu. W przypadku eksternów Komisja Egzaminacyjna może zadać pytania nie tylko w obszarze badawczym związanym z rozprawą doktorską, ale również związane z zagadnieniami z których są egzaminowani kandydaci do Szkoły Doktorskiej Nauk Ścisłych. Komisji Egzaminacyjnej została dana ta swoboda, ponieważ osoby, które przystępują eksternistycznie do egzaminu mogą być zupełnie nie związane z FUW.

Następnie **Przewodniczący** otworzył dyskusję.

Prof. dr hab. Waldemar Urban powiedział, że jako członek Komisji ma wątpliwość co do § 1 punktu 2, że kandydat w momencie składania rozprawy doktorskiej może zaproponować zakres egzaminu. Nie jest jasne czy jest możliwe zadeklarowanie wyłącznie zakresu „nauki fizyczne”.

Przewodniczący odpowiedział, że RND NF ma uprawnienia do nadawania stopnia doktora wyłącznie w dyscyplinie nauki fizyczne, więc jeśli ktoś zadeklarowałby inny zakres, wniosek musiałby zostać odrzucony na etapie wstępnym. Przewodniczący zaproponował, aby w w/w punkcie pozostawić tylko sformułowanie, że „Przewodniczący Komisji Egzaminacyjnej w porozumieniu z członkami tej Komisji oraz kandydatem ustala termin egzaminu”.

Dr Tomasz Gubiec zauważył, że był to bardzo niebezpieczny punkt, zważywszy, że w § 1 w punkcie 3 jest podane, że Komisja Egzaminacyjna przygotowuje nie więcej niż 5 zagadnień. Pan doktor zakłada, że ten zakres, który podaje doktorant ma jedynie nakierować komisję na to z

czego kandydat chciałby być odpytywany, ale Komisja nie jest do tego w ogóle zmuszona, te pytania mogą być zupełnie inne, ale dajemy w ten sposób kandydatowi możliwość zasugerowania w jakich dziedzinach czuje się on najlepiej. Jest to sposób przekazania swoich preferencji przez Kandydata, Komisja nie jest w żaden sposób zobowiązana, żeby się do nich zastosować, co jest napisane w punkcie trzecim.

Przewodniczący odpowiedział, że Komisja może wyjść naprzeciw kandydatowi, przewodniczący Komisji może w czasie rozmowy z kandydatem uzyskać takie informacje, ale nie należy tego wpisywać w treść uchwały. Takie uprawnienia kandydata nie koniecznie znajdują uzasadnienie w ustawie.

Dr hab. Agnieszka Korgul potwierdziła, że skreśli początek zdania do słowa „Przewodniczący” § 1 w punkcie 2.

Prof. dr hab. Roman Stępniewski zauważył, że RND NF nadaje doktoraty z fizyki i to powinno być wpisane w treść uchwały.

Dr hab. Agnieszka Korgul odpowiedziała, że jest to wpisane w tytule uchwały.

Wobec braku dalszych pytań **Przewodniczący** zarządził tajne głosowanie za pomocą programu Ankieter. Wyniki głosowania są przedstawione poniżej:

Liczba respondentów uprawnionych do wypełniania ankiety: 47

Liczba wypełnionych ankiet: 42

Głosowanie RND NF w sprawie wyrażenia opinii, po przedyskutowanych zmianach, w stosunku do projektu uchwały w sprawie odbywania egzaminów doktorskich w dyscyplinie nauki fizyczne na Uniwersytecie Warszawskim

- Tak: 40 (95,2%)
- Nie: 1 (2,4%)
- Wstrzymuję się od głosu: 1 (2,4%).

Rada Naukowa Dyscypliny Nauki Fizyczne w głosowaniu tajnym podjęła Uchwałę nr 115 w sprawie wytycznych w przedmiocie liczby, zakresu i formy egzaminów z dyscypliny nauki fizyczne w postępowaniach o nadanie stopnia naukowego doktora.

12. Projekt uchwały w sprawie wyróżniania rozpraw doktorskich w dyscyplinie nauki fizyczne na UW.

Przewodniczący poprosił prof. dr hab. Marię Kamińską o zreferowanie sprawy.

Prof. dr hab. Maria Kamińska podziękowała pp. Beacie Grabickiej i Annie Pawelec za szybkie dostarczenie danych statystycznych odnośnie przyznanych dotychczas wyróżnień prac doktorskich.

Dotąd w tej sprawie obowiązywało stanowisko Rady Wydziału Fizyki UW z dnia 17.03.2014 r., że można „uznać rozprawę doktorską za wyróżniającą. Wyróżnienie rozprawy doktorskiej może nastąpić jedynie na wniosek zawarty w recenzji, poparty w głosowaniu tajnym większością, co najmniej 3/4 głosów Komisji ds. Rozprawy Doktorskiej”.

Obraz sytuacji daje również procent wyróżnionych prac, w ostatnich 5 latach było to średnio 31%. Dotąd jeśli postulat wyróżnienia był tylko w 1 recenzji, czasem miało miejsce zaowalowane wymuszanie na drugim recenzencie, żeby też dołączył się do apelu o wyróżnienie. Pani profesor jest zdania, że taka sytuacja nie powinna mieć miejsca. Wyróżniona praca powinna wносить istotny wkład w rozwój fizyki.

Pani profesor zaproponowała przyjęcie następującej propozycji: „Rada Naukowa Dyscypliny Nauki Fizyczne może uznać rozprawę doktorską za wyróżniającą na podstawie poparcia bezwzględną większością głosów pisemnego wniosku właściwej Komisji doktorskiej, wskazującego istotę wkładu doktoranta w rozwój dziedziny. Wniosek ten może być sporządzony, jeśli uprzednio dwóch recenzentów rozprawy doktorskiej wnioskowało o jej wyróżnienie w opinii na temat rozprawy oraz Komisja doktorska poparła te wnioski w głosowaniu tajnym większością co najmniej $\frac{3}{4}$ głosów.”

Wydaje się, że komisja doktorska składa się w większości ze specjalistów w danej dziedzinie, więc jest merytorycznie przygotowana, żeby ocenić czy dana rozprawa doktorska zasługuje na wyróżnienie, natomiast Rada Naukowa już nie składa się z samych specjalistów, w związku z tym ważna jest większość bezwzględna popierających głosów. Pismo kierowane do recenzentów powinno zawierać jasne wytyczne co do zgłoszenia wyróżnienia w treści recenzji. Powinno znaleźć się tam zdanie, że „Rada Naukowa Dyscypliny Nauki Fizyczne przyznaje wyróżnienie wyłącznie za wybitne osiągnięcia naukowe przedstawione w rozprawie”.

Następnie **Przewodniczący** otworzył dyskusję.

Prof. dr hab. Jerzy Lewandowski gorąco poparł przedstawioną propozycję.

Przewodniczący zwrócił uwagę, że powinno być nie „dwóch”, ale „wszystkich” recenzentów, ponieważ w nowych postępowaniach jest ich trzech.

Prof. dr hab. Maria Kamińska podziękowała za tą uwagę.

Dr Tomasz Gubiec zwrócił uwagę, że o ile wymuszanie na recenzencie dołączenia się do wniosku o wyróżnienie jest nieetyczne, o tyle może się zdarzyć, że jedna recenzja jest szczegółowa a druga pobieżna i może w niej zabraknąć wniosku o wyróżnienie. Może się zdarzyć, że doktorat, który jest wybitny nie zostanie należycie zrecenzowany. Zostawienie w uchwale „2 z 3 recenzentów” umożliwiłoby pozostawienie buforu bezpieczeństwa na takie sytuacje i nie karanie doktoranta, za to, że jeden z recenzentów nie podszedł wystarczająco rzetelnie do przygotowania recenzji.

Prof. dr hab. Marcin Konecki poparł głos przedmówcy, wymaganie, żeby wszyscy recenzenci złożyli wniosek o wyróżnienie jest za daleko idący.

Prof. dr hab. Jerzy Lewandowski przyznał, że zdarzają się takie sytuacje i zaproponował, żeby recenzenci byli szczegółowo informowani przed napisaniem recenzji o tym na jakich zasadach są nadawane wyróżnienia i również, żeby była możliwość, że recenzent dołączy taki wniosek – bez namawiania – ale już po napisaniu recenzji.

Przewodniczący wyjaśnił, że w liście, który otrzymują recenzenci jest uwaga, że ewentualny wniosek o wyróżnienie z uzasadnieniem powinien się znaleźć w recenzji. Uzgadnianie treści recenzji między recenzentami jest nieetyczne. W momencie, kiedy recenzja jest podpisana i złożona, staje się jawna i nie powinna być zmieniana. Dyskutowana uchwała będzie mogła być dołączana w liście do recenzentów, wtedy będzie bardziej jasne czego Rada oczekuje. Natomiast Przewodniczący nie pisałby bardziej szczegółowych instrukcji dla recenzentów, są to osoby doświadczone i jeśli nie piszą o wyróżnieniu, robią to w sposób świadomy.

Prof. dr hab. Maria Kamińska powiedziała, że równie dobrze jak jeden może zdarzyć się dwóch „nierzetelnych recenzentów”. Ideą uchwały miało być to, żeby znaleźć prace wybitne, bo wszystkie są bardzo dobre. Międzynarodowe kryteria wyróżnień są na poziomie 10%. W ostateczności, jeśli takie rozwiązanie się nie sprawdzi, uchwałę można zmienić, ale należy spróbować wymagać jednoznacznej deklaracji wszystkich recenzentów i jednoznacznej decyzji Komisji. W liście do recenzentów należy wyraźnie zaznaczyć, że ewentualne wyróżnienie wraz z krótkim uzasadnieniem powinno się znaleźć w treści recenzji.

Prof. dr hab. Radosław Przeniosło poparł pomysł, żeby w uchwale było „2 recenzentów z 3” a nie „3 z 3”, bo próg $\frac{2}{3}$ recenzentów i $\frac{3}{4}$ członków Komisji jest wystarczającym filtrem. Filtr 3 recenzentów z 3 byłoby filtrem zbyt ostrym.

Prof. dr hab. Bohdan Grządkowski powiedział, że też uważa, że 2 z 3 recenzji popierających wyróżnienie jest wystarczające przy poparciu $\frac{3}{4}$ członków Komisji.

Prof. dr hab. Jerzy Lewandowski zgłosił postulat, żeby recenzent był poinformowany jak jest waga wyróżnienia, bo czasem zagranicą autor niewyróżnionego doktoratu nie ma szansy na znalezienie pracy. Recenzent z takiego zagranicznego ośrodka może symetrycznie myśleć, że wyróżnienie na pewnym poziomie jest sprawą konieczną. Lepiej, żeby waga wyróżnienia była zdefiniowana, np. poprzez podanie statystyk z ubiegłych lat.

Przewodniczący wyjaśnił, że listy do recenzentów pisze Przewodniczący, więc treść listu leży w gestii Rady.

Dr hab. Piotr Sułkowski, prof. ucz. przychylił się do głosu, żeby w uchwale był zapis „co najmniej dwóch recenzentów”, bo zawsze może zdarzyć się mniej staranna recenzja, a poza tym przy zapisie „3 z 3 recenzentów” gubi się sens decyzji Komisji. Wtedy decyzja byłaby tylko po stronie recenzentów, a Komisja nie miałaby pola do dyskusji.

Prof. dr hab. Andrzej Wyszomłek podkreślił wagę listu do recenzentów, gdzie powinny być klarowne informacje na temat wyróżniania prac, natomiast dwóch recenzentów będzie liczbą wystarczającą.

Przewodniczący zaproponował prof. dr hab. Marii Kamińskiej, aby zrobić zapis „co najmniej dwóch recenzentów”, co zostało w pełni zaakceptowane. Pani profesor odczytała ostateczne brzmienie uchwały: „Rada Naukowa Dyscypliny Nauki Fizyczne może uznać rozprawę doktorską za wyróżniającą na podstawie poparcia bezwzględną większością głosów pisemnego wniosku właściwej Komisji doktorskiej, wskazującego istotę wkładu doktoranta w rozwój dziedziny. Wniosek ten może być sporządzony, jeśli uprzednio co najmniej dwóch recenzentów rozprawy doktorskiej wnioskowało o jej wyróżnienie w opinii na temat rozprawy oraz Komisja doktorska poparła te wnioski w głosowaniu tajnym większością co najmniej $\frac{3}{4}$ głosów.”

Przewodniczący przypomniał, że uchwały Rady są wiążące i jeśli jakieś wyróżnienie zostałyby nadane z pominięciem uchwalanych zasad, z mocy prawa byłoby nieważne.

Po zakończeniu dyskusji **Przewodniczący** zarządził tajne głosowanie za pomocą programu Ankieter. Wyniki głosowania są przedstawione poniżej:

Liczba respondentów uprawnionych do wypełniania ankiety: 47

Liczba wypełnionych ankiet: 42

Głosowanie RND NF w sprawie wyrażenia opinii, po przedyskutowanych zmianach, w stosunku do projektu uchwały w sprawie wyróżniania rozpraw doktorskich w dyscyplinie nauki fizyczne na Uniwersytecie Warszawskim

- Tak: 41 (97,6%)
- Nie: 0 (0%)
- Wstrzymuję się od głosu: 1 (2,4%).

Rada Naukowa Dyscypliny Nauki Fizyczne w głosowaniu tajnym podjęła Uchwałę nr 116 w sprawie wyróżniania rozpraw doktorskich w dyscyplinie nauki fizyczne na UW.

13. Sprawy bieżące i wolne wnioski

Prof. dr hab. Andrzej Wysmołek powiedział, odnosząc się do egzaminów, że ostatnio spotkał się z sytuacją, że na różnych wydziałach obowiązuje zróżnicowany sposób przypisywania ocen punktowych do ocen liczbowych, np. na ocenę „5”, średnia ocen od członków komisji musi wynosić min. 4,75. Natomiast w regulaminach studenckich ocena bardzo dobra jest już powyżej średniej 4,6. Pan profesor zaapelował, żeby na UW istniały jednoznaczne sposoby przypisywania ocen wynikających ze średnich do ocen słownych, takie rozbieżności są krzywdzące. Doktoranci oraz studenci studiów I i II stopnia powinni być oceniani wg tej samej skali.

Przewodniczący poinformował, że roześle informacje na temat samooceny dyscypliny, z opcją przegłosowania w trybie obiegowym.

Przewodniczący podziękował wszystkim członkom Rady za pracę podczas jej pierwszej kadencji i podkreślił pionierski charakter jej działalności. Podkreślił, że nie zostały pozostawione żadne trudne czy niedomknięte sprawy a problemy były wspólnie rozwiązywane.

Prof. dr hab. Dariusz Wasik w imieniu członków Rady serdecznie podziękował Przewodniczącemu i Wiceprzewodniczącej za prowadzenie Rady. W tym momencie rozległy się oklaski.

Wobec braku dalszych wniosków **Przewodniczący** zamknął posiedzenie Rady, dziękując wszystkim za udział i życząc wszystkiego najlepszego z okazji Świąt, w Nowym Roku i w dalszej działalności.

Protokół sporządziła:

mgr Izabela Szabłowska-Petrycka

Przewodniczący Rady Naukowej

Dyscypliny Nauki Fizyczne

prof. dr hab. Zygmunt Lalak